

Mouzovský žurnál 1

XVIII. ročník

2004

OBSAH

Bude zima, bude mráz	3
Šestý zimní tábor v Lužických horách pod Jedlovou	
Zaostřeno na Slunce	7
Návštěva v hvězdárně a planetáriu v Hradci Králové	
Táborové stavby (4)	9
Seriál o historii táborových staveb, tentokrát o strážních věžích	
Informace a zajímavosti	11
Informace o akcích budoucích i minulých, zajímavosti	

← Obrázek na titulní straně:

Průzkumníci pozorují slunce v královéhradecké hvězdárně

Vážení čtenáři,

tak tu máme po letech zase jednou radikální změnu vzhledu Nouzovského Žurnálu. Po šesti letech se vracíme zpět k formátu A5, který je skladnější a umožňuje snadnější obracení stránek. Po stránce obsahu nejsou změny nijak převratné. Novinkou je obohacení zadní stránky o humorné fotografie z celého světa. Doufáme, že se vám bude Nouzovský Žurnál líbit i v nové podobě.

vaše redakce

Nouzovský Žurnál, ročník XVIII, číslo 1

vyšlo 26. března 2004 v Kolíně - uzávěrka 16. března 2004

foto: Slon, Čmelák, Šeďa, archiv Průzkumník

číslo 2 vyjde v červnu 2004

internet: <http://www.pruzkumnik.cz>

e-mail: info@pruzkumnik.cz

BUDE ZIMA, BUDE MRÁZ

Před ubytovnou Omikron - v neděli nebyl téměř žádný sníh

Zima tohoto roku byla neobvykle bohatá na sníh. Už od vánoc to vypadalo slibně a především celý leden vydatně sněžilo a mrzlo, takže sněhová pokrývka na horách utěšeně rostla. Na přelomu ledna a února hlásila Jedlová dobrých půl metru sněhu, což je na Lužické hory solidní výkon (Krkonose se v té době dopravovaly až k jednomu metru). Kolín měl jarní prázdniny v dobrém termínu, 9. až 13. února, takže se už všichni těšili na výborné lyžování. Jenže příroda si s námi poslední dobou ráda pohrává. Počasí bylo už příliš dlouho stabilní.

Začátek února přinesl nečekané oteplení. Teplota stoupla o 20°C a začalo pršet. Zatímco v lednu bylo neoficiálně na Šumavě naměřeno -38°C, teď jen o kousek jižněji v Rakousku naměřili na únor neuvěřitelných +21°C. Co takovéhle počasí udělalo se sněhem na horách, je každému jasné. Během týdne zmizelo půl metru sněhu. Byla jen jediná naděje. V sobotu 7. února má podle meteorologů dojít ke zvratu a zima se opět vrátí. Bude zima, bude mráz? Naděje umírá poslední.

V neděli 8. února se schází účastníci zimního tábora v 6:35 na nádraží a plni optimismu nakládají do přistaveného rychlíku lyže. Nic ale neoponechali náhodě a s sebou mají zabalené také plavky. Pokud se nebude lyžovat, blízký Liberec s vyhlášeným akvaparkem jim přijde vhod.

Průzkumníci vyrážejí na průzkum terénu

Originální parkoviště na kola

„Je tady hrozně sněhu, až se potácím v kolenou!“
hlásí Slon v pondělí na jiřetínské zastávce

Matka s dcerou

Strastiplná cesta k vleku

Aby nebylo problémů málo, opět dochází ke změně v ubytování. Pfeifrova bouda ideálně umístěná u sjezdovky, kde měli bydlet letos, přišla během suchého léta o vodu. Náhradní ubytování je v Omikronu na půl cesty mezi Slovanem a Jiřetínem. Z tohoto důvodu zvolil Marian pro tento rok jinou přepravní taktiku. Průzkumníci jedou rychlíkem až do Rybníště, kde přestoupí do motoráčku, který je odveze do Jiřetína. Lyže ale nechají v Rybníšti, kde je převezme Starosta a odveze je přímo do Omikronu. Jak se ukázalo, bylo to prozíravé rozhodnutí. Motoráček z Rybníště byl zaplněný a tolik lyží by asi nepobral. Průvodčí si viditelně oddechl.

Průměrnému počtáři už asi došlo, že $0,5\text{ m} - 0,5\text{ m} = 0\text{ m}$. Průzkumníci našli jen holé svahy. Na umělé zasněžované sjezdovce v Horním Podluží se nacházela pouze jakási hnědá břevka. Vrchol Jedlové byl sice poměrně bílý, ale to byly jen zbytky sněhu, které vypadaly jako celistvá plocha jen zдалky.

Omikron je proti loňské Setuze na úrovni pouhé ubytovny. Navíc spíše ubytovny letní, protože s topením to není žádná sláva. Jediný luxus tu představuje záchod na každém pokoji.

„Jděte ven, ať vám není zima,“ vyhání Marian Průzkumníky před ubytovnu a vydávají se na průzkum okolí. Situace je neradostná. Občas sice spadne pár vloček, ale stráně jsou holé a stékají z nich proudy vody. Průzkumníci jdou přes sedlo pod Tolštejnem, okolo ranče přes sjezdovky na Křížovou horu. Nejvíce sněhu se nachází právě zde na prudkém svahu s křížovou cestou. Krtek sebou švihnul po několika krocích.

„Opatrně!“ varuje ostatní Marian, ale marně.

„To je stejné, jako kdybys řek: Nelízejte zábradlí, mrzne,“ konstatuje Aleš zkušeně.

Okružní cestu zakončili v Jiřetíně a pak se odebrali do Omikronu. Večer začalo sněžit.

Je pondělí a už letmý pohled z okna napovídá, že se situace výrazně změnila. V noci se přehnala sněhová smršť, která řádně potrápila silničáře, ale lyžaři mají ze sněhové nadílky velkou radost. 15 cm sněhu je sice stále ještě málo, ale meteorologové slibují, že to ještě není všechno.

Průzkumníci jdou po snídani na výzvědy do Horního Podluží, jak vypadá umělé zasněžovaná sjezdovka. Není to žádná sláva, navíc fouká poměrně silný vítr a zdejší obsluha neví, jestli budou moci spustit sněhová děla a trochu přírodě pomoci. Zatím je sněhu málo.

Kuba stoupá na Jedlovou

Průzkumníci se vrací do Jiřetína, kde doplňují své zásoby sladkostí, a pak se vydávají na jiřetínskou zastávku vyzvednout Kátu, Báru a Slona, kteří dorazili s jednodenním zpožděním. V Omikronu se dovídají úžasnou novinu. Na Jedlové byla spatřena rolba v akci a prý už se dá lyžovat, možná pojede i vlek. Průzkumníci tedy po obědě berou lyže a vydávají se na sjezdovku ke Slovanu. Ukazuje se, že přání bylo otcem myšlenky. Rolba udělala dva okruhy a pak to vzdala. Vlek určitě nepojede, chtělo by to ještě jednou tolik sněhu, prohlašují vlekáři. Průzkumníci tedy aspoň trénují na dojezdu ve stopě od rolby. Marian se coby nelyžař pasoval do role trenéra a radí. Právě sjíždí opatrnými obloučky Kosmas a Marian je nadšen:

„Krásný, vidíš, co dělají dobrý lyže?“

Když Sini omylem vyjede z rolbou vyjetého pruhu, hned má pro ni radu:

„Nesmíš jet do hlubokýho, Simonko, musíš po tom uježděným.“

Slon, který jako obvykle první den překypuje energií, organizuje výšlap s lyžemi a přazkáči na Jedlovou.

„Já chtěla hubnout až příští týden. A dietu,

Třináct statečných (bez fotografa Slona)

ne se u toho namáhat,“ protestuje Káťa.

Nahoru se vyšplhalo 13 statečných a v místní hospodě způsobili menší pozdvižení. Lyžaře zde dnes opravdu nikdo nečekal. Odměnou jim byl sjezd po prázdné sjezdovce. I když...

„Nahoře to bylo dost drsný,“ přiznal Aleš a myslel to doslova.

V horní části sjezdovky totiž místy vykukovala zpod sněhu skála.

Vedoucí usoudili, že tento způsob lyžování je příliš náročný, a na úterý zvolili oddechový program - návštěvu libereckého akvaparku. Už samotná cesta vlakem z Jiřetína do Liberce nepostrádá na zajímavosti. Vlak totiž mezi Varnsdorfem a Hrádkem nad Nisou opouští Českou republiku a projíždí hned přes dva cizí státy, a to Německo a Polsko. Slon po opuštění Varnsdorfu pobíhá po vagónu s fotoaparátem a snaží se ulovit obrázek z přejezdu hranice. Zatímco český motoráček se dvěma přívěsnými vozy namáhavě supí přes německou Žitavu, Průzkumníci obdivují elegantní německé motorové jednotky určené pro dopravu na vedlejších tratích, mezi odborníky známé pod jménem Desiro. Po hodi-

Radovánky v akvaparku

Pauza na oběd

Na Bělehrad!

ně a půl jízdy zastavuje vlak v Liberci a Průzkumníci hledají cestu do akvaparku. Po menším bloudění nacházejí vytoužený cíl a na celých 6 hodin se oddávají vodním hrátkám.

Večer dorazil poslední chybějící účastník zájezdu Sysel.

Protože od nedělního večera s přestávkami stále sněžilo, vlekly se rozjely už v úterý. A tak ve středu dopoledne konečně Průzkumníci vyrazili na vytouženou sjezdovku. Počasí sice nebylo nic moc - mlha, sněžení a vítr, ale lyžovalo se a to bylo hlavní. Studený oběd lyžařům přinesli Sysel a Marian až k vleku, takže většina Průzkumníků vydržela na lyžích celý den.

Ve čtvrtek Průzkumníci nejdříve navštívili Jiřetín, aby doplnili zásoby, a na poledne zase vyrazili na lyže. Tentokrát bylo počasí o poznání lepší. Byla sice stále zima, ale vítr se uklidnil, mraky roztrhaly a občas vykouklo i sluníčko. Sysel a Marian se opět vydávají na sjezdovku pěšky s nákladem jídla pro hladové lyžaře. Sysel má kameru vypůjčenou od Šedi a zkoumá, jak to funguje.

„A teď jak svítí to červený, tak točím?“, ptá se.

„REC tam musí bejt,“ říká už zkušený kame-

raman Marian.

„Jo? Tak to tam nevidím...“ konstatuje Sysel.

Sysel a Marian tentokrát s obědem vyšplhali až k rozcestí na sjezdovce, kde se objevil zbrusu nový přístřešek (příspěvek od Evropské unie) s posezením pro turisty a originální parkoviště na kola - ležatý kmen s několika zářezy. Zatímco Marian supí do kopce pod tíhou batohu, Sysel natáčí lyžaře.

Některí si stěžují, že jim je zima. Marian jim doporučuje, aby šli do hospody a dali si grog.

Smůlu má Záškrť. Povolil jí vrut přídržující vázání k lyži, takže k všeobecnému obveselení ostatních absoluuje sjezdovku po jedné lyži. Samozřejmě se to neobejde bez několika pádů. Vázání se naštěstí povedlo večer spravit.

V pátek jdou Průzkumníci lyžovat pro změnu dopoledne. Počasí se opět zkazilo. Mírně mrholí a sníh měkne. Některá místa na sjezdovce už jsou výrazně vydrěná.

Odpoledne je na řadě tradiční závěrečný zmrzlinový pohár, pro který se Průzkumníci vydávají na Tolštejn. S sebou si berou pekáče a igelity, aby jim zpáteční cesta z kopce uběhla rychleji. Kluci, kteří nic podobného neměli, se zmocnili starého kočárku, který stál nevyužitý nedaleko ubytovny. Ten pojedje z kopce určitě také.

Z útulné restaurace na Tolštejně se vraceli už za šera. Marian zkouší klouzat po šustácích, ale nejede to. Kočárek má v pořádku jen tři kolečka, ale kluci už přišli na efektivní způsob jízdy. Jeden sedí v kočárku, zatímco druhý jednou nohou stojí na podvozku a druhou se odrazí jako na koloběžce. Do ubytovny dorazili sice mokří, ale spokojení.

V sobotu Starostův bratr Tomáš odváží džípem lyže a některé batohy na nádraží Jedlová a Průzkumníci se vydávají na poslední túru zimního tábora. Polední rychlík je pak odvezl do Kolína.

ZAOŠTŘENO NA SLUNCE

Slon pozoruje Slunce na střeše hvězdárny ↑

Příprava velkého hvězdářského dalekohledu →

28. února 2004 se Průzkumníci vydali na výpravu do Hradce Králové. Jak už to bývá, když se jede někam do města, zájem byl velký, takže výprava čítala celkem 41 členů, které neodradila ani cena 120 Kč.

A co bylo zajímavého k vidění v Hradci Králové? Tak především to byla místní hvězdárna s planetárium. Počasí bylo nakonec milosrdné a na obloze se objevilo i sluníčko, takže bylo možné jej pozorovat dalekohledem. Každý měl možnost se na vlastní oči přesvědčit, že na Slunci jsou skvrny.

V přednáškovém sále se dozvěděli něco o pohybu vesmírných těles a o tom, že prakticky nelze daleko dopředu předpovědět srážku Země s cizím tělesem. Zajímavostí zdejší hvězdárny je planetárium, které je velice malé - jen dvě řady křesel v kruhu - a právě z důvodu své netypické velikosti je vybavené dnes již poměrně historickou nicméně stále plně funkční technikou. Průzkumníci si tak osvěžili svoje znalosti o noční obloze, které se jim v létě na táboře budou hodit.

Informační panely uvnitř hvězdárny

Ryby v jednom z malých akvárií

Trpět závratí je věc značně nepříjemná

Největší úspěch pak samozřejmě sklidil závěrečný bod programu, a to krátký kreslený jugoslávský (dnes vlastně chorvatský) film *Kráva na Měsíci*.

Druhým bodem programu byla návštěva mořského akvária, kde si mohli prohlédnout různé mořské ryby. Zajímavostí byl především skleněný tunel, který vede skrz akvárium a díky kterému máte pocit, jako byste se procházeli po mořském dně. Jednou týdně se do akvária noří potápěč a krmí ryby. Z pochopitelných důvodů se v akváriu nacházejí jen býložravé ryby. Masožravé pirani jsou umístěny ve zvláštním klasickém akváriu.

„Ty by nám to tady vybilily všechno i s potápěčem,“ říká průvodce.

Spokojení Průzkumníci pak zakončili výpravu ještě návštěvou zdejší cukrárny.

Standa podle nové astronomické módy. Co kdyby zase vypuklo nějaké to zatmění?

Na Slunci jsou opravdu skvrny (v horní části obrázku, tmavě šmouhy jsou mraky)

TÁBOROVÉ STAVBY (4)

Strážní věž

Jednou z prvních staveb realizovaných už na prvním táboře v roce 1971 byla strážní věž. Byla postavená vedle kuchyně na rohu lesa a v podstatě fungovala také jako brána, protože na ní byl umístěn nápis 2. Sk Kolín (první tábor byl společný pro celou pionýrskou skupinu při 2. ZŠ). Byl to borovicový kmen zapuštěný do země, zakolíkovaný a na něm ve výšce 3 metrů paluba velikosti jedné podsady opatřená zábradlíčkem a žebříkem k výstupu. Když se žebřík zatížil, začala se věž naklánět, aby se návštěvníkovi vyhnula. Díky tomu zde tedy stála jen pro okrasu, protože na ni byl z bezpečnostních důvodů zakázán přístup.

Přes zimu věž navíc poničili vandalové, nicméně ještě rok vydržela na svém místě, jak dokazují fotografie. Pak byla zlikvidována.

Další věž se na táboře objevila až v Nouzově roku 1987. Opět byla součástí brány a tentokrát byla situována doprostřed louky. Oproti té hryzelské byla podstatně bytelnější, takže se dala běžně používat. Avšak ani ona nevydržela déle. Fungovala ještě v roce 1988, ale protože se zjistilo, že nosné kůly jsou uhnílé, byla pak zbourána.

S tím se však Marian nesmířil a koncem roku 1989 seznámil na poradě ostatní vedoucí se svou vizí. Věž, kterou Marian vymyslel, byla veliká, převeliká. Zatím ovšem pouze v jeho bloku. Nejdříve prohlášoval něco o dvanácti metrech. Protože pak musel některé psychicky slabší jedince křísit, snížil předpokládanou výšku věže na 10 m. Ostatní ho nakonec donutili stáhnout výšku až na 8 m. I tak to bylo až až.

Jednalo se o víceúčelovou stavbu, která obsahovala v přízemí koupelnu, v mezipatře nádrž na vodu a nahoře byla zastřešená pozorovatelná. Takže vlastně klasická vodárna kombinovaná s rozhlednou.

V sobotu 14. července 1990 se začalo se stavbou. Marian, Máček, Kosa, Jíra a Slon pokáceli čtyři stromy na základní kůly věže. S pomocí ostatních dopravili stromy na louku a Marian začal vyměřovat díry. Čmelák a Slon zatím zbourali starou vodárnu. I když byla už 5 let stará, nechťelo se jí dolů.

Okamžik pravdy nastal při vztyčování základních osmimetrových kůlů. Marian chtěl původně celou věž stlouct na zemi naležato, a pak ji vztyčit. Když se ho ostatní ptali, jestli si objedná

Strážní věž na prvním táboře 1971

Hotová strážní věž s bránou (1987)

Krizový okamžik stavby vodárenské věže (1990)

Vodárenská věž těsně po dokončení (1990)

helikoptéru, připustil, že je to utopie a prosazoval vztyčování po dvou kúlech najednou, stlučených nahoře krajinkou. Uvázal na kúly jisticí a tažná lana a nadirigoval lidské síly ke kúlům. Zázrak se nekonal, kúly se vztyčit nepodařilo.

Druhý pokus se prováděl pomocí koz, pod každý kúl jedna. To už vypadalo lépe, i když z bezpečnostního hlediska, kdy byli lidi také pod zvednutými kúly, to zavánělo přinejmenším nemocnicí. Proto všichni odháněli novopečenou doktorku Želvu ze všech nejnebezpečnějších míst, aby alespoň ona přežila případnou katastrofu a mohla ostatní ošetřit.

Kúly se pomalu zvedaly. Byly přidány ještě další dvě kozy. V akci už byli úplně všichni, kteří byli na tábořišti k dispozici. Když už byly kúly dost vysoko, Marian začal stále vehementněji prosazovat, že už stačí zatáhnout za lano připevněné k vrcholu spojených kúlů a ty zapadnou do děl samy. Dovedete si představit, co se stane, když se lanem nadzvednou těžké osmi metrové kúly, které dosud celou vahou spočívaly na čtyřech kozách? Všichni mu to rozmlouvali. Protože se Marian nenechal odbýt, zbavili ho demokraticky velení a určili do této funkce Máčka. Ten si ale příliš nezavelel, protože Marian provedl svoje. Popadl lano a křikl:

„Všichni utečte!“

Poslechli ho, protože tušili katastrofu. Po prvním skubnutí lanem se kozy zřítily a kúly se začaly povážlivě kymáčet. Všichni utíkali z dosahu, jen Káťa srdnatě zachránila kazeťák. Nebylo divu, vždyť byl její. Chladnokrevně se zachovali Máček, Kosa a Mák, kteří s pomocí jedné kozy zachraňovali kúly před hrozícím pádem. Marian už ztrácel hlavu, když viděl, co způsobil, a křičel, že to takhle nejde a že kúly pustí na zem. Ty už však byly skoro v zemi. Ke koze přibíhali další stavitelé a spojenými silami se podařilo

opřít kúly o strom. Bylo vyhráno. Pomocí lan se pak kúly usadily do požadované polohy a zajistily kolíky.

Další dva kúly se vztyčovaly po jednom a nedělaly žádné velké problémy. Pak se sbíjely k sobě příčnými svlaky. Zatímco pánové tahali za lana, opírali se do kúlů a přitloukali svlaky, až se z nich kouřilo, dámy seděly v křesílkách a na podlázkách a kritizovaly drobné závady v symetrii věže.

„Lemryjedy, doufám, že bude aspoň teplá večere,“ rozcílil se Jíra.

Narážel tak na páteční problémy se stravou během invaze.

Pánové stále tahali za lana, kúly se kymácely sem tam a věž se ne a ne narovnat.

„Teda jak to ten Eiffel dělal?“ diví se Jíra.

Všechno nakonec dobře dopadlo a věž stála.

Následovaly další etapy budování koupelny a pater. Na horní pozorovatelně si užívali Šéda a Kosa. Když ještě nebyla věž zavětrovaná, tedy nebyly přitlučené křížem kuláče zamezující volnému pohybu nosných kúlů, horní plošina měla výkyv do stran dobrého půl metru. Nic pro ty, kteří trpí mořskou nemocí.

Zatímco Marianova vize pozorovatelný byla poměrně střizlivá, tedy plošina mezi čtyřmi nosnými kúly a nahoře střížka, Šédovi se zdála plocha pozorovatelný malá a prosadil si ochoz. Kluci vybudovali bytelný rošt, okolo natloukli zábradlí a začali řešit střechu. Původně měla být pozorovatelná zastřešená celá včetně ochozu. Když ale kluci vytvořili cosi, co připomínalo dřevěný jehlan a chtěli to dostat nahoru, zjistili, že vytvořená střecha je příliš těžká. Nakonec tedy byla realizovaná značně odlehčená varianta v podobě malé střížky nad střední částí pozorovatelný tvořené jen dřevěným rámem potažené lepenkou.

Marian se nechal slyšet, že věž vydrží aspoň do té doby, než bude mít Káťa děti. Starosta odpověděl, že vzhledem k tomu, že Kátě je 16 let, jsou dva roky příliš málo.

Dodejme už jen, že se Starosta spletl pouze o rok, Káťa si pořídila dceru po třech letech, zatímco věž to přežila o celých pět let déle do roku 1998, kdy muselo být odříznuto horní patro. Zbytky věže sloužily jako vodárna a koupelna ještě v roce 1999 a pak již následovala definitivní demontáž. Po deseti letech úspěšného provozu tak zmizela na tábořišti dominantní stavba, která byla zatím nejvyšší táborovou stavbou (pomineme-li vlajkoklády samozřejmě).

Pokračování příště - Umyvárna

INFORMACE A ZAJÍMAVOSTI

Připravované akce:

27. března	výprava
8. - 10. dubna	velikonoční výprava
24. dubna	výprava
8. května	výprava
8. května	Vlajková hra - 6. ročník
22. května	Nouzovská Třístovka - 7. ročník
5. června	výprava
19. června	výprava
25. - 27. června	Velký tah
3. - 9. července	stavba tábora
10. - 31. července	letní tábor Nouzov

Beruška navždy

Náš oddíl se opět mediálně zviditelnil. V časopise *Top dívka* 1. 3. 2004 na straně 73 v rubrice *To byl trapas!* se objevil následující článek:

Jednou v sobotu ráno jsme si s kámoškou udělaly tykadla na výlet, vstávaly jsme v půl osmém, abychom to stihly. Můj táta nás odvezl ke klubovně. Stála tam Kikča s Monikou, které taky měly tykadla jako my. Začalo nám být trapně, protože jsme musely chodit po městě pro úkoly v TYKADLECH! Po dvou hodinách jsme šli i s vedoucíma k Práčovně, museli jsme zachránit mimozemšťany. Když jsme se vrátili z Práčovny, potkala jsem kámošku ze třídy - bylo mi trapně. O kousek dál jsem potkala svého idola a hned jsme si ty kadla s kámoškou rychle sundaly, aby se nám nesmál. Až to skončilo, tak jsme šly na zastávku, a tam jsme ho potkaly a začal na mě volat: „Beruško!“ A od té doby, když ho každý den potkávám ve škole, mi říká „Beruško“. Připadám si šíleně trapně. Pro něho je to legrace, ale pro mě ne!

Jana, 13

Vypukly samozřejmě velké dohady, kdo je autorem tohoto článku, který se týkal jedné loňské výpravy. Na internetu dokonce probíhalo hlasování o nejpravděpodobnější autorce (Kikina, Bymee nebo Lucka), které bylo velice vyrovnané.

Poslední informace však naznačují, že článek nepsala ani jedna z nich, ale spolužačka Lucky.

Blondřák na vandru

Pokud je vám divné, že teď nevidáte Blondřáka, pak je to tím, že se vydal na zkušenou do bavorského Würzburgu ke kolegům historikům. Proto se s ním nesetkáte ani na táboře (možná jednou v noci v lese).

Morse by se asi divil

Svět internetu ovládá vše kolem nás. Důkazem toho je i rozšíření znakové sady Morseovy abecedy o znak @ (zavináč). Až budete chtít někomu pomoci praporků odvyšlat váš e-mail, pro @ použijte .-.-. je to vlastně odvyšlané písmeno A a C současně. Důvodem jsou radioamatéři, kteří používají Morseovu abecedu k navázání spojení. Jakmile se spolu spojí, vymění si e-mailové adresy a další komunikace už probíhá po internetu. To víte, čas je drahý.

Sportovní maraton

Ve dnech 19. - 20. března proběhl v tělocvičně kolínského gymnázia již tradiční Sportovní maraton. Dva patnáctičlenné týmy spolu po celých 24 hodin hrály střídavě basketbal, florbal, volejbal a sálovou kopanou. Maraton skončil na zápasy nerozhodně, skóre měl jeden tým mírně lepší než druhý. Ale to není podstatné. Vyhráli všichni, kteří tuto náročnou akci přežili.

Když dva dělají totéž, není to vždycky totéž. Zatímco Krtek (na horních obrázcích) se do sněhu zapíchl silou sněhové frézy, Kryštof (na dolních obrázcích) předvedl ladný skluz, za který by se nemusel stydět ani lachtan

Lenka razí nový lyžařský styl - antipluh

Kuriozity ze světa

Žeby soudruzi z NDR zase udělali někde chybu?

Slavné výroky

Diskuze o zdravotnickém kurzu

Zuzka: Pořadatel je MŠMT. To je asi nějaká organizace...

Pozn.: Jedná se o organizaci s názvem Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy.

Pingu: Tuhle mě desetkrát volalo nějaký neznámý číslo.

Záškrť: To jsem byla já.

Pingu: Já vím!